

După ce focul se stinse, vânătorul își chiemă câinele și plecă.

În urma lui, Depărățeanu intră în vorbă cu păduraru; îl întrebă de numele vânătorului, de locul, de familia lui, și află că el era o femeie, că se numea concunița Maria, că era fata pitarului Vetrea din Slăvești, că botezase doi copii de-al pădurarului și că trăgea cu pușca ca un plăeșiu.

Maî într'un târziu, păduraru dete lui Depărățeanu un cal și pe fiul său Bucur ca să'l ducă acasă.

(Va urma)

Duiliu Zamfirescu.

PENTRU CE ?

Dacă știi cum este lumea
Ș'a ei legi neomenești,
Dacă astfel este soarta
Pentru ce mă maî iubești ?

Pentru că, nu ai putere
Înimei să poruncești ?
Te 'nțeleg ! Dar știi că 'n lume,
Nu ai voie să voiești.

Nu vezi dorul cum te face
În zadar să pătimești ?
Dacă lumea ne desparte
Pentru ce să mă iubești ?

Carol Scrob.

SINGURĂTATEA

(După Lamartine)

Adesea stând pe munte, când soarele sfințește,
Sub umbra ce trimite stejarul gârbovit,
Eu plimb a mea privire prin lunca ce'nflorește,
Ș'a căreia tablouri se schimb neconținut.

Ici fluviul murmură prin spumele-î albinde
Și pierde ca un șarpe în depărtat obscur ;
Iar lacul maî la vale cu apele-î dorminde,
Lucește 'n flori de stele, născute din azur.

Pe crestele muntoase, cu arbori coronate
Crepusculul aruncă un vâl înflăcărat,
Iar carul de 'ntuneric cu umbre necurate,
Să 'nalță,—și albește pe cerul deșteptat.

Din goticile turnuri, se-aude, tace iară
Un imn de rugăciune, prin aer fredonând,
Se-oprește călătorul, și clopotul de țară
L'al zilei dulce zgomot răsună, lung vibrând.

L'aceste dulci tablouri 'mă-e inima tăcută,
Nu simte nici plăcere, nu 'ncearcă nici transport;
Privesc atunci pământul prin mintea mea pierdută,
Dar soarele vieții e stins pentru cel mort.

Din culme 'ntr'altă culme în van îmi duc privirea
Din lume 'ntr'altă lume, din zori până 'n sfințit;
Măsur imensitatea cu ochii, cu gândirea,
Și 'mă zic: „În nici o parte nu pot fi fericit!“

Ce pot găsi 'ntr'aceste palate său căscioare,
Din care pentru mine plăcerea a zburat?
Păduri, vălcele, riuri, dezerte 'ncântătoare,
Un lucru vă lipsește și totul e 'ntristat!

Inceapă său sfârșească al zilei curs,—ce 'mă pasă?...
Indiferent mă află apus și răsărit,
Și fie zi său noapte, același dor m'apasă!
Iar soarele îmi pare un spectru înegrit!

Și d'aș putea vre-o dată să 'l urmăresc în cale,
Dezerte pretutindenii și golul aș vedea;
Dar nu doresc nimica din lucrurile sale,
Nimic nu am a cere naturei, mună rea;

Dar poate că dincolo de vastele-î hotare,
Locaș în care arde un soare-adevărat,
Lăsând în astă lume un corp fără suflare,
Ași regăsi acolo aceea ce-am visat!

M'ași regăsi îmbăta de viață din dulcele izvoare,
Ași regăsi acolo speranță și amor,

Și idealul bine al unei vieți ușoare,
Ce nu e există-aicea, în cercul muritor.

Ah! Cum nu pot pe carul zîmbinei aurore,
Viața-a vieții mele, la tine să m'avent!—
De ce, într'ast egziliu, să pierd atâtea ore?...
Din mine nu-î nimica comun cu-acest pămînt!

Cînd frunzele s'î scutur în toamna ne'mblînzită
Și'n văi sunt spulberate d'al sereî vînt geros,
Și eî sunt tot asemeni ca frunza 'ngălbenită,
Răpîscă-mă de-asemeni un crivăț viforos!

Th. M. Stoescu.

PALATUL FERMECAT

(Fantazie originală)

Capit. I.

Camera mea de culcare

Adesea, stînd la gura sobii și privind limbile de flăcări albastrii care vîlvăiau în fundul ei, m'am gîndit la multe: La viața mea care trece; la frumoasele zile. ale adolescenței mele; la hamaliî ce cară bagajele de la trîsură la vagon și câștigă 10 fr. pe zi, și la hamaliî muncii intelectuale ce nu 'și câștigă nici pachetul de tutun cu hîrtie galbenă, atît de trebuincios aceloră cari visează și scriu!

O! Sunt de sigur oameni, căroră asemenea gînduri nu pot măcar s'î le treacă prin minte; oameni cariî, de la Carpați la Vezuviu și de la Dunăre la Sena, s'î află pe moșia lor. Acei cariî aî, sunt în adevăr pe moșia lor, în orî ce parte a lumii, și, găsesc rude și prietenî pretutindenî; acei cariî aî, nu pot să înțeleagă ce este a nu avea, și, după ce nu mai aî, de cîte orî, nu ți s'a întemplat, să bagî mâna în pozunar în mod instinctiv și să rămâi înmărmurit de mirare de faptul că s'î poate s'î n'aî.

Oribil lucru să n'aî, dar mai oribil, să n'aî cînd aî avut!

Adesea orî dar, privind focul ce ardea în sobă, mi-am lăsat gîndul să zboare către acele fericite timpuri, cînd s'î mai co-